

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גיליון א' שלו
ערב שבת קודש פ' שמות,
כ"ף טבת ה'תש"פ

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'יחיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שמעון הכהן ב"ר משה הכהן ע"ה דואק

נפטר ביום כ"ו טבת ה'תשמ"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בניו

ר' משה הכהן, ר' יצחק הכהן, ר' רחמים הכהן, ר' דוד הכהן, ר' מרדכי הכהן

ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

חייבים לצעוק שרוצים לצאת מהגלות / משיחת ש"פ שמות היחשמיז

זמן הגאולה

6

בגאולה יקחו אותו מהמשרד ומהמלין דולר לארץ ישראל / פ' השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

9

לאחרי שיש לנו כבר את המלך מבית דוד" שהוא "בחזקת משיח" ... / הוראות למעשה בפועל

יילחום מלחמת ה' - וינצח

11

מדובר בהיזק בל יכופר לכל באי עולם / שיחת בענין שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

13

המסירות נפש דשבט לוי / צילום מהגהת כ"ק אדיש מה"מ על שיחת ש"פ שמות היחשמיז

בפרשת השבוע - פ' שמות - מתחיל הסיפור אודות גלות מצרים, "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים", עבודת פרך.

סדר שיעבוד הגלות ה', שבתחלה החלו בני ישראל לוותר במקצת ברוחניות, מילאו את דרישות המצרים, ולאחר מכן ה' שיעבוד הגלות בגשמיות.

ההתחלה היתה ב"וימררו את חייהם", זו התורה, שכן היא חייו של בן-ישראל, וכשויתרו ברוחניות בא השיעבוד בגשמיות, בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

בספר "פנים יפות" נאמר, לגבי מה שאמר פרעה: "לכו לסבלותיכם", כי שבט לוי לא הי' משועבד לפרעה, כי אם עשו את עבודתם הפרטית, "לסבלותיכם", העבודה שלכם. וה"פנים יפות" מסביר את הטעם לכך ששבט לוי לא הי' משועבד משום שביחס לשבט לוי נאמר: "וללוי אמר, תומיך ואוריך לאיש חסידיך". "תומיך - זו מצות מילה, "ואוריך" - זו תורה, בשני אלה הי' שבט לוי שלם גם בשעת הגזירה, לפיכך לא היו נתונים לשעבוד פרע ה ואילו שאר בני ישראל, שויתרו ביחס לגזירת "תומיך ואוריך", שימש הדבר התחלה גם לשעבוד בגשמיות.

לכאורה בלתי מובן: בשלמא ב"תומיך - זו מצות מילה" היו חייבים משום הציווי שהי' לאברהם אבינו, אבל בשאר עניני תורה לא היו הרי חייבים, שכן הי' זה לפני מתן תורה. בכלל, קיימת שאלה אם היו חייבים במסירת-נפש, שהרי ישנה סברה שהי' להם דין בני נח שאינם חייבים במס"נ, וכיצד אם כן אירע שבגלל שלא מסרו נפשם בא שיעבוד מצרים?

מכאן, איפוא, הוראה כי כאשר מדובר אודות רוחניות, הרי לפעמים לא נוגע אם ברורה החובה על פי דין למסור הנפש או לא. אף לא חשוב אם חייב הוא לעשות את עצם הענין על פי דין או שזה רק מנהג שהנהיג הרבי או רבי קודם. על דרך שבמצרים קיבל שבט לוי על עצמו לימוד התורה כפי שאברהם* וכו' הנהיג אותו, עד כדי מסירת נפש.

כשהנידון הוא אודות רוחניות, אין להכנע לשום גזירה, ויש ללכת בתוקף הגדול ביותר. שכן גשמיות תלוי' ברוחניות. באם יש ויתור לגזירה ברוחניות - מבצבצת הגזירה גם בגשמיות. ולאידך גיסא, כשלא נכנעים לגזירה ברוחניות צועק פרעה בעצמו: לכו לסבלותיכם, פרעה עצמו מודה בלסבלותיכם, בעובדה שאין משועבדים אליו.

פרעה הי' מלך בכיפה על כל העולם, והיו לו כוחות גדולים, עד שגם משה רבנו הי' ירא מכך עד שהקב"ה אמר לו בא אל פרעה***, ושבט לוי, שנמצא גם הוא תחת שלטון פרעה מלך מצרים שלא ברח איש משם, מאחר שלא ויתר ברוחניות - לא היתה לפרעה דעה עליו.

סיפורי התורה מהווים הוראה בעבודת האדם.

הרמב"ם אומר: "כל מי שנדבה לבו לשרת את הוי'" הריהו כשבט לוי. אין לו, אמנם, חלק ונחלה בארץ, אך הוי' הוא נחלתו, ויש לו זאת לא רק ברוחניות כי אם גם בגשמיות.

צריכים, איפוא, כל בני-ישראל לדעת שהם כשבט לוי.

בשעה שמגיע מנגד המבלבל לעבודת השם, אין לחשוב שע"י ויתור כלשהו יפסיק מבלבל, אדרבה, יוותרו לו במשהו - יתחיל לבלבל במדה חזקה יותר, ולא רק ברוחניות כי אם גם בגשמיות. אחרי ויתור קל בגזירות ברוחניות, וימררו את חייהם, נאמר מיד אחר כך, בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

המשך בסוף עמוד 10

ואזי מתקיים מיד ה"יודע אלקים"¹⁵, שהקב"ה מוציא מיד את בני ישראל מהגלות.

ג. והנה, כשם שבגלות מצרים היו כמה מבני ישראל שלא זעקו ולא רצו לצאת ממצרים ר"¹⁶, כך גם עכשיו ישנם ר"ל יהודים שלא זועקים ולא רוצים לצאת מהגלות!

אבל רובם של בני ישראל – עד "ועמך כולם צדיקים"¹⁷ – רוצים לצאת מהגלות, ולכן מוסיפים ביתר שאת ויתר עוז בקיום התורה והמצוות בכדי למהר את היציאה מהגלות, ביועצנו את הבטחת הקב"ה שכאשר בני ישראל מוסיפים בעבודתם בתורה ומצוות, ממחרים עוד יותר את הגאולה.

ולא כמו אלו הנופלים ליאוש ר"ל מחושך הגלות, אלא יודעים אנו שאפילו אם אכן זהו חושך כפול ומכופל, אעפ"כ יש בכחו של יהודי ע"י פעולה אחת להביא את הגאולה!

וכפי שכתוב בתקוני זהר¹⁸ שאם צדיק אחד (ועאכו"כ שני צדיקים) מתנהג כדבעי הוא מביא את הגאולה, וכפסק הרמב"ם¹⁹ ש"צריך כל אדם שיראה עצמו כו' כאילו חציו זכאי וחציו חייב כו' עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

זאת-אומרת: אפילו אם נאמר שחצי עולם חייב ח"ו – אשר באמת זהו חשבון של שקר, כיון ש"ועמך כולם צדיקים" – פוסק הרמב"ם שע"י מצוה אחת, פעולה אחת, דיבור אחד או מחשבה אחת, יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

(15) שם, כה.

(16) פרש"י בא"י, כב.

(17) ישע"י, ס, כא.

(18) הובא במאמר אדה"ז ד"ה איתא בתיקונים – בונה ירושלים ספ"ד. מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג. וראה זהר חדש ס"פ נח (כג, ד).

(19) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

ואח"כ "אנכי אעלך גם עלה".

ולכן אסור ח"ו ליפול ברוח ("זיין אראָפגעפאלן"), צריכים רק ה"ויזעקו"⁷ של בני ישראל על הגלות, ואזי "וישמע אלקים את נאקתם וגו"⁸ עד ל"יודע אלקים"⁹, והקב"ה מוציאם מהגלות.

ב. ויתירה מזו, בגלות הנוכחית הדבר בתוקף יותר מכפי שהי' בגלות מצרים:

נאמר בזהר¹⁰ ומבואר בתורה אור¹¹, שבגלות מצרים הי' "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה גו"¹² כפשוטו, משא"כ עכשיו, כאשר עורכים הכנות לביאת משיח צדקנו, הרי זה מתבטא בעבודה ויגיעה בלימוד התורה – "בחומר דא קל וחומר, ובלבנים דא ליבון הלכתא"¹³, ובכל עבודה בשדה דא ברייתא", ולא עבודת פרך כפשוטו ח"ו.

וכאשר אנו עדיין נמצאים בגלות, צריך להיות ה"יזעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה"¹⁴: בני ישראל צריכים לזעוק שכבר עשו את העבודה דלימוד התורה וקיום המצוות בזמן הגלות, וישנו כבר ה"חומר דא קל וחומר ובלבנים דא ליבון הלכתא" וכו', ואם-כן מדוע לאחרי כל-זה מחזיקים אותנו עדיין בגלות?!

אמנם העבודה כבר ישנה, אבל זקוקים רק לצעקתו של היהודי שרוצים לצאת מהגלות,

(7) פרשתנו ב, כג.

(8) שם, כד.

(9) שם, כה.

(10) ח"ג קנ"ג, א (ברע"מ). ועד"ז בח"א כז, א.

(11) ריש פרשתנו. וראה גם אוה"ת פרשתנו ע' ח (ובהערה שם) ויאילך.

(12) פרשתנו א, יד.

(13) כ"ה במקומות שבהע' 11 ובחז"א שם. וזח"ג: לבון הלכה.

(14) פרשתנו ב, כג.

המסירות נפש דשבת לוי

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת ש"פ שמות ה'תשט"ז (נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 487 ואילך)

בעמוד 15 הבאנו את הצילום בתרגום חפשי ללשון הקודש

להלן פענוח הקטעים שנוספו בהם תיקונים מכ"ק אד"ש (התיקונים הודגשו):

איז פון דעם אַ הוראה, אַז ווען עס האַנדלט זיך וועגן רוחניות, איז לפעמים ניט נוגע צי מען איז קלאר מחויב על פי דין זיך מוסר נפש זיין אדער ניט, עס איז אפילו ניט נוגע אויב מען איז מחויב טאן דעם עצם ענין מצד הדין, צי דאס איז נאר א הנהגה וואס דער רבי האט איינגעפירט, אדער א פריערדיקער רבי. על דרך ווי במצרים האט שבט לוי אנגענומען לימוד התורה ווי אברהם* וכו' האט עס איינגעפירט, ביז צו מסנ"פ.

אויב עס האַנדלט זיך וועגן רוחניות, דארף מען ניט אננעמען קיינע גזירות, און גיין מיט דער גרעסטע שטארקייט.

ווארום גשמיות איז אפהענגיק פון רוחניות. גיט מען נאך א גזירה אין רוחניות, שפארט ארויס די גזירה אויך אין גשמיות. ולאידא גיסא, גיט מען ניט נאך די גזירה אין רוחניות, איז דעמאלט שרייט פרעה אליין לכו לסבלותיכם. פרעה אליין איז מודה אין דעם לסבלותיכם, אז מען איז ניט משועבד צו אים.

פרעה איז געווען א מלך בכיפה על כל העולם, און ער האט געהאט זייער גרויסע כחות, ביז אז אפילו משה רבנו האט מורא געהאט פאר דעם, ביז השי"ת האט עם געזאגט, בא אל פרעה**, און שבט לוי האט זיך אויך געפונען אונטער פרעה בארץ מצרים גופא, וואס קיינער האט פון דארט ניט געקענט אנטלויפן, נאר וויבאלד אז זיי האבן אים ניט נאכגעגעבן אין רוחניות, האט אויף זיי פרעה קיין דעה ניט געהאט.

די סיפורי התורה זיינען א הוראה בעבודת האדם.

. . בשעת אז עס קומט א מנגד וואס איז מבלבל צו עבודת השם, זאל מען ניט מיינען, אז דורך דעם וואס מען וועט אביסל נאכגעבן, וועט ער אויפהערן מבלבל זיין. פונקט פארקערט, וועט מען אים עפעס נאכגעבן, וועט ער אנהויבן מבלבל זיין נאך שטארקער. און ניט נאר אין רוחניות, נאר אויך אין גשמיות. גיט מען עפעס נאך די גזירות אין רוחניות וימררו את חייהם, שטייט באלד דערנאך, בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

. . הגם אז מצד דעם חושך הגלות פאדערט זיך צו פארבייגען כמה ענינים, וכמו מצות התלויות בבית המקדש, אבער באמת איז די כוונה פון גלות א הכנה והקדמה צו די גילויים דלעתיד.

(* ראה חזקוני שמות ה, ד.)

(** ראה זהר ח"ב לד, א.)

ב. אבל הם לא הסתפקו בזה – והיו צריכים לעשות מזה חוק. אלא שכאן נתקלו בבעי': לקחת גוי ולכתוב שהוא יהודי – אי אפשר, זה כבר יותר מדי, השקר בולט מדי – שהרי הגוי אומר שהוא גוי, והיהודי אומר עליו שהוא אינו יהודי, וא"כ איך ניתן לצוות על הפקיד לרשום עליו – "יהודי"?

אז עלו על "המצאה" – יקראו לכך "גיוור"!!!

אלא שאם יכתבו "גיוור כהלכה", הרי אז הגוי יהי' באמת יהודי – ואם כן מה פעלו, הרי כך כבר הי' בעיירה הקטנה, שכאשר גוי התגייר שם כהלכה – הוא הפך להיות יהודי. ומה התחדש בתקופתנו? הרי גדלו קצת... ונהיו יותר חכמים, והעיקר, נהיו יותר דמוקרטים – זה הרי מעל הכל...

וכך עלו על ה"המצאה" – למחוק את המילה "כהלכה". וכשטענו: הרי סוכם שיהי' כן כתוב "כהלכה"? ענו לי (לפני ימים ספורים): מדוע צריכים לעשות ענין "חדש"? שאלתי מיני' ובי': אינני מבין את כל הענין, הרי המציאות היא הפוכה – עשרים ושתיים שנה (ועוד קודם לכן – כבר ממתן-תורה לפני אלפי שנים) הכירו רק בגיוור כהלכה!?

וגם לפני ששה חדשים ישבו כמה מאחורי הפרגוד וקבעו כי צריך לכתוב גם "כהלכה", אבל בינתיים חלם אחד מהם חלום – איני יודע בדיוק מה אירע בחלומי – והוא הלך לשאול אצל המומחה שלו לעניני דת, האם זה לא נורא למחוק את המילה "כהלכה", ואותו מומחה ענה לו: אם תיתן לנו משהו בענין זה או אחר – אתה יכול להשמיט מילה זו, אך בד בבד עליך לדעת שאנחנו נרעיש כביכול נגד זה, אבל אל תבהל... הם כבר עשו פעם רעש בנוגע להיתרי עבודה בשבת, ולאחר מכן השתרר שקט; הם עשו רעש בקשר לנייתוחי מתים, ולאחר מכן גם נהי' שקט; כך גם בנוגע לטלויזי' בשבת – עשו רעש והשתתקו, ואותו דבר יהי' גם בנוגע ל"מיהו יהודי"!

וכשהוא שומע מהמומחה שלו לעניני דת את שני הדברים הללו – שהוא מיד יעשה רעש אבל תיכף מבהיר לו ש"הם לא עשו אלא לפנים", ומביא לו על כך דאי' – שכך הוה כבר שלשה פעמים וישנה כבר חזקה, זו לא הפעם הראשונה שהוא צריך להאמין לו, הוא כבר ניסה אותו – אזי במילא הוא עשה זאת (השמיט את המילה "כהלכה")!

ג. כאשר מגיעים עכשיו בטענה: היתכן? הרי עומדים לקחת ר"ל שנים-עשר מליון יהודים ולהטמיעם בין שלשה בליון גויים ללא כל מחיצות – הם צועקים בתגובה שזהו הישג עבור הדת!!! – כך הוא הנוסח...

גם כאשר המתיונים משכו בערלתם והלכו בכל הענינים אחר חכמת יון, הם טענו שהם עושים זאת כי צריך לשמור על בית המקדש, אחרת היוונים יחריבו אותו (והי' להם כח להחריב אותו).

אבל מי צריך את בית-המקדש אם יש בו, רחמנא-ליצלן, עבודה זרה! הרי זהו היפך ענינו של ביהמ"ק – מקום קדוש.

[כך גם בנוגע לענינו: ענינו של משרה שצריכה להגן על הדת זה רק כאשר הוא אכן מגן על הדת, אך כאשר עושים ממנו אמצעי כדי למכור את עיקרי הדת תמורת ענינים טפלים בדת – אף אחד לא יעשה זאת וגם הוא אינו יכול לעשות זאת! אין בעלי-בתיים על התורה ומצוות מלבד הקב"ה. (משיחת י"ט כסלו ה'תשל"א - בלתי מוגה)

ועאכו"כ כשהמציאות אינה כך, אלא רוב העולם הוא זכאי – הרי ודאי שע"י פעולה אחת יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועד שע"י אותה פעולה אחת אפשר להביא את התשועה והצלה האמיתיים – הגאולה האמיתית והשלימה, שאזי יהי' "ואשא אתכם על כנפי נשרים"²⁰, בדוגמת מה שהי' ביציאת מצרים שמרעמסס לסוכות "ק"כ מיל היו, ובאו שם לפי שעה שנאמר ואשא אתכם על כנפי נשרים"²¹ – כך גם יהי' בגאולה העתידה "וארו עם ענני שמיא"²², ברגע אחד ללא שום מדידות והגבלות.

ובמכל-שכן וקל-וחומר מיציאת מצרים: במצרים היתה העבודה "בחומר ובלבנים גו" בגשמיות כפשוטו, וכשמדברים על גשמיות הרי זה במדידה והגבלה, אשר קודם עושים דבר אחד ואח"כ עושים דבר שני ואי אפשר לעשות שני דברים בבת אחת, קודם מניחים לבינה אחת ואח"כ מניחים לבינה שני' וכו';

משא"כ כאשר העבודה היא ברוחניות (כפי

(20) יתרו יט, ד.

(21) פרש"י עה"פ בא יב, לז. ועד"ז בפרש"י יתרו שם.

(22) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

שהיא בגלות זו) "בחומר דא קל וחומר, בלבנים דא ליבון הלכתא כו" – אזי ברוחניות אין שום מדידות והגבלות, ולכן יכול להיות "וארו עם ענני שמיא".

ד. והנה, לאחר כל הדיבור העיקר הוא שיהיו "אודנין דשמעיין"²³ (כמדובר לעיל²⁴) ושזמה יבוא מעשה בפועל: שיהודים יוסיפו בקיום התורה ומצוותי' ביתר שאת ויתר עוז, החל מהענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, וחינוך עצמו וזולתו, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, מבצע בית מלא ספרים – יבנה וחכמי', מבצע נרות שבת קודש ויו"ט, מבצע כשרות האכילה והשתי' ומבצע טהרת המשפחה,

והמבצע והמצוה שלכל יהודי תהי' אות באחד מספרי התורה הכלליים, שע"י מתאחדים כל בני ישראל,

וזה גורם שעוד יותר מהר, כל בני ישראל יחד, בהתאחדות גמורה, ייצאו מהגלות לגאולה האמיתית והשלימה, בדוגמת מה שהי' ביציאת מצרים, שכל בני ישראל היו שם יחד, ומשם יצאו כולם ביחד.

(23) ראה זח"ב קפו, רע"ב.

(24) סוסי"ז בהשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות הת").

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

בגאולה יקחו אותו מהמשרד ומהמליון דולר לארץ ישראל

תרגום ועריכה - מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק האחרון בפרשתנו¹ "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו", מפרש רש"י ש"ביד חזקה ישלחם" קאי על ידו החזקה של הקב"ה על פרעה, ואילו "ביד חזקה יגרשם" קאי על ידו החזקה של פרעה על בני ישראל שישלחם "על כרחם של ישראל, ולא יספיקו לעשות להם צידה², וכן הוא אומר³ ותחזק מצרים על העם למהר לשלחם וגו'" (ובזה מקויים הענין דמסיימים [פ' שמות] בטוב).

רש"י הוכרח לפרש כן, מצד זה שכתוב ב' פעמים "ביד חזקה", שאם לא כן הי' מספיק לכתוב רק פעם אחת.

וצריך להבין: לכאורה יכול הי' רש"י להביא ראי' חזקה יותר לענין החפזון, מכך שהבצק אשר הכינו בני ישראל לדרך לא הספיק להחמיץ⁴, שזמן חימוץ הבצק הוא⁵ כדי שיעור מיל, ח"י דקות או כ"ד דקות או חצי שעה, ומדוע מביא רש"י ראי' דוקא מכך שלא הספיקו להכין צידה?

ובפרט שמדובר הרי על ששים רבוא אנשים, נוסף על נשים וטף, ומקנה רב כו' שהלכו למדבר שבו "נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין שם מים גו"⁶, ומובן שהכנת צידה לדרך כזו אורכת זמן רב [וזוה שלא הספיקו להכינו אינו ראי' כ"כ על חפזון?]

והפלא הוא, שהפסוק "וישא העם את בצקו טרם יחמץ" מופיע תיכף לאחר הפסוק שמביא רש"י בפירושו ("ותחזק מצרים כו"), ולכאור' הי' עליו להביא פסוק זה כראי', כנ"ל.

ב. ויובן בהקדים קושיא נוספת בפסוקים אלו:

הפסוק "עתה תראה גו' ביד חזקה יגרשם מארצו", שפירושו שבני ישראל לא ירצו לצאת ופרעה ישלחם כו' - בא כמענה על טענתו של משה רבינו "למה הרעותה גו"⁷.

נשאלת השאלה - הלא טענותיו של משה רבינו הם: (א) כיצד יכולה להיות הגאולה כאשר אחרי כל האותות והמופתים כו' טענו בני ישראל שנהי' להם רק יותר גרוע ושאינם רוצים לצאת. (ב) איך ילך הקב"ה להוציאם ממצרים, "ערות הארץ"⁸, מקום שאסור להתפלל בו.

(* השיחה מובאת גם בקשר עם שיעור חת"ת היומי
דשבת זו. עוד בענין המדובר בה ראה בלקו"ש ח"א ע'
1 ואילך.

1 ו, א.

2 בא יב, לט.

3 שם, לג.

4 שם, לד.

5 ראה שו"ע אדה"ז או"ח סתנ"ט ס"ט-ל'.

6 עקב ח, טו.

7 פרשתנו ה, כב.

8 מקץ מב, ט. יב.

מדובר בהיזק כל יכופר לכל באי עולם

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כמדובר כמ"פ - הענין ד"מיהו יהודי" הוא דבר שלא הי' לעולמים:

זה התחיל בדבר בולט ביותר: לקחו גוי' ורשמו אותה כבת ישראל. הגוי' עצמה אמרה שהיא לא רוצה להתגייר והיא אף לא תתגייר, היא נולדה כגוי' וכן יקום. אך למרות זאת פסקו שצריך לרשום עלי' "יהודי"; ואז יצא לאור פסק דין של רבנים שאסור לכתוב כך, ולמרות זאת כתבו כך.

כששאלו (את אותם אלה שכתבו על הגוי' שהיא "יהודי"): היתכן?! הם ענו: הרבנים הם בטלנים, אנו כבר לא נמצאים בעיירה היהודית של פעם, או במדבר סיני - אלא בעולם מתורבת שבו יש להתחשב בתרבות ולא לומר ח"ו ש"תיאוקרטיה" [= שלטון דת] - רחמנא ליעלן להזכיר זאת!

שאלתי על כך: מה המשמעות הפשוטה של "תיאוקרטיה"? הפירוש הוא שהקב"ה מושל.

או אז הגיע אחד (שכעת כבר בעולם האמת) ואמר לי: מה זאת אומרת - יאמרו שזה "טעאקראטיא"! אמרתי לו: ואם לא תאמר זאת - האם תוכל לשנות את העולם? הרי הקב"ה הוא בעל-הבית על העולם! וכאשר אומרים זאת בלע"ז יוצאת המילה "טעאקראטיא"... - שהקב"ה הוא בעל-הבית על העולם, זוהי טעאקראטיא!

אתה מתבייש? תאמר בפירוש שאינך רוצה להכיר במה שאברהם אבינו הלך והכריז: "יש בעל הבית לבירה זו" (ב"ד ר"פ לך). [גם גויים אומרים שהקב"ה הוא הבעה"ב, אך להם לא ניתנה התורה, ענינם הוא ז' מצוות בני נח, ועל ידי זה הם פועלים את שליחותם ותפקידם].

היתכן שיהודי יאמר שזה לא "טעאקראטיא"? הרי זה ר"ל היפך מאחד מהי"ג עיקרים: העיקר של אמונת השם אומר שלא רק בארץ ישראל ישנה "טעאקראטיא" אלא גם בחו"ל, רק שבחו"ל אין את המצוות התלויות בארץ ובא"י מתוספים מצוות התלויות בארץ, אבל בנוגע לענינו: הקב"ה הוא מלך העולם, וכמו שדובר במאמר, שגם נשים וילדים אומרים זאת בברכה בפשטות "ברוך אתה הוי' אלוקינו מלך העולם", וכיצד אומרים בלע"ז "מלך העולם"? - "טעאקראטיא".

אבל הוא מגיע (כמדובר לעיל הוא כבר נמצא בעולם האמת וממילא לא יקפיד עלי), ומדבר בשם כל עם ישראל בכל מקום שהוא, ואומר שזוהי בטלנות, איננו נמצאים כבר בעיירה היהודית הקטנה.

וכאשר יהודי רוצה להיזק לעצמו אזי אמנם הדין ש"חובל בעצמו - פטור בדיני אדם" (ב"ק צ, ב) - אך כאן מדובר בהיזק כל יכופר לכל באי עולם עד סוף כן הדורות!

לגלות מיד ("שוין גלייך") בפועל איך שהמצב ד"הבאים מצרימה" בגלות הוא באמת מצב ד"גאולת ישראל", עי"ז שמתכווננים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד"ימות המשיח".

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם – ע"י שמחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם, כולל – ע"י ההשתתפות (או להוסיף חיזוק בזה אם משתתף כבר) בלימוד הרמב"ם דכו"כ מבני"ג, פרקים ליום, או פרק א' ליום, או ספר המצוות³, ובפרט – בספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁴, בשני הפרקים האחרונים דהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בעצמו בזה, להשתדל להשפיע גם על עוד מבני"ג שסביבו, אנשים נשים וטף, באופן ד"העמידו תלמידים הרבה"⁵, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁶, שלאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'" – שהוא "בחזקת שהוא משיח" – שהוא יהיה תיכף ומיד "משיח בודאי", עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את כל העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו",

עד – כסיום הרמב"ם "מלאה⁷ הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחת ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית*)

(3) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ז ע' 229 ואילך.

(4) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.

(5) אבות פ"א מ"א.

(6) הל' מלכים ספי"א.

(7) ישע"י יא, ט.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על ידינו. המו"ל.

המשך מעמוד 15:

לאידך גיסא, כשלא מוותרים דבר לקליפה המבלבלת, כי אם "תומיך ואוריך לאיש חסידך", אוריך - לימוד התורה, ותומיך - קיום המצוות, אז נפטרים משיעבוד הגלות, ואין לקליפה זכות דעה לא רק ברוחניות כי אם גם בגשמיות.

הגם שמצד חושך הגלות לא מתקיימים לפי שעה כמה ענינים, וכמו מצות התלויות בבית המקדש, הרי באמת, כוונת הגלות היא הכנה והקדמה לגילויים דלעתיד.

נאמר: "כתית למאור", דישראל נמשלו לזית, מה הזית הזה כשמכתשין אותו - מוציא שמנו, כך ישראל וכו'.

דוקא הגלות היא הכנה למתן תורה.

כי ה' זה בגלות מצרים וכך בגלות הנוכחית. אלא שאז: אחרי גלות מצרים נתגלה החלק הנגלה שבתורה ואילו עתה נגיע ל"מאור" עצמו, למאור שבתורה כתית - למאור, ע"י פנימיות התורה.

וכשאינן מוותרים דבר - הרי למרות שלעת עתה נמצאים בגלות, לא בארץ ישראל, משום הכוונה העליונה - אך יש ל"ואכלו את חלב הארץ", ענין הגלות קיים רק בכך שלא נמצאים בארץ ישראל אך ענין השיעבוד אינו.

וא"כ לכאורה אינו מובן, מה ענה לו הקב"ה בזה ש"ביד חזקה גו", הרי אדרבה, זה רק מחזק את טענותיו?

והביאור בזה:

הקב"ה אמר למשה רבינו: דע לך, זה גופא שבני ישראל לא ירצו לצאת הוא משום שאצלך ישנה הקושיא ד"למה הרעותה גו", וממנה משתלשל ענין זה שבני ישראל לא ירצו לצאת!

וזהו הוראה לכאו"א:

אל לו לומר – הרי אני מקיים מצוות מדאורייתא ומדרבנן, ואף מנהגים, והרי "המעשה הוא העיקר"⁹, ומדוע עלי לקיימם בהידור דוקא?

– ע"כ אומרים לו, שמזה שהוא איננו מהדר בקיום המצוות משתלשל שנכדו וכו' יערוך חשבון שהיות והסבא עשה זאת ללא הידור וללא חיות, במילא כיון שהוא חי כמה דורות לאחריו, הרי אינו צריך לקיים בכלל מצוות עשה!

ג. אך עדיין קשה: הרי ידוע שאין מסיימין אלא בדבר טוב, ולכאו' לפי הנ"ל פרשתנו מסתיימת בהיפך הטוב, ומדוע לא כתב זאת רש"י בפ' וארא כו' היכן שמזכיר את האבות שלא הרהרו על הקב"ה¹⁰ וכו'?

ולכן כתב רש"י "על כרחם של ישראל", כלומר: גם כאשר הוא מסרב לצאת ממצרים וטוען לשם מה אני זקוק לגאולה; הרי הוא חי במדינה דמוקרטית שבה מרשים לו ללמוד ולהתפלל ללא הפרעה, ומה הוא זקוק לארץ ישראל כאשר שטחה של מדינה אחת כמו טקסס גדול פי כמה מכל ארץ ישראל; רצונו במחשב – יש לו במנהטון, רצונו בתפוז טוב – יש לו בלוס-אנג'לס, ואפי' יש לו ישיבת תומכי תמימים בברוקלין!... כאן (בארה"ב) יש לו אפשרות להיות "סנטור", ואם הוא גם נולד באמריקה ביכולתו להתמנות אפילו ל"נשיא"...

[ובמכל-שכן וקל וחומר:] אם אצל סבו – הדולר או איזה גוי האחראי על הנקיון ("דשעניטור") תפסו מקום, כל-שכן שאצלו יתפוס מקום הסנט¹¹, הנשיא וגם מליון דולר... ובשביל מה צריכים לקחת אותו מהמשרד שלו בגאולה לארץ ישראל – הוא ישאר כאן עם כל ממלכתו...

על-כך אומרים לו, שהוא נמצא בגלות ממש, ושגאולה יקחו אותו מהמשרד (ומהמליון דולר) לארץ ישראל, אלא שבינתיים עליו באמת להודות להקב"ה ע"כ שטוב לו פה, שהרי יכלו לקחת אותו לגלות עם שלשלאות של ברזל, וכפי שהי' במצרים שלמרות שבני ישראל היו ב"מיטב הארץ", בכל-זאת היו בגלות מצרים!

ומה שמינו אותו לנשיא – הרי-זה בכדי שיפעל את התפילות בבתי הספר ויתמוך בכספו בישיבות, וזהו תפקידו.

ד. ולכן אומר רש"י "על כרחם של ישראל" – כלומר, שכאשר לוחצים ("מען גיט אָ קוועטש") את היצר-הרע הוא רוצה לצאת מהגלות, כיון שהיהודי בפנימיות הוא תמיד טוב וכאשר לוחצים אותו זה מתגלה, וגם אם הוא יודע שלא יהי' לו צידה, "לכתך אחרי במדבר

(9) אבות פ"א מ"ז.

(10) פרש"י וארא ו, ט.

(11) בהנחה נכתב כאן גם "דער האוז און קאומנט" (ואולי הכוונה ל"בית הנבחרים"). המו"ל.

בארץ לא זרועה¹², אעפ"כ רצונו לצאת מהגלות.

וזהו הטעם לכך שרש"י מביא ראי' דוקא מענין הצידה: רש"י לא בא להראות לנו את המהירות שבה יצאו בני ישראל ממצרים, אלא רוצה ללמדנו שיש לצאת מהגלות גם ללא צידה כו', כנ"ל.

ה. ובזה תובן קושיא נוספת: מדוע דוקא אמירתם של המצרים "כולנו מתים"³ פעלה על בני ישראל שיצאו ממצרים, הרי הם כבר היו רגילים בצרותיו של פרעה כו', ולכאורה מה ההתפעלות מזה?

והביאור הוא: משום שהמצריים (הקליפה) בעצמם ראו את האלוקות (ולכן אמרו "כולנו מתים"), וזה פעל בדרך ממילא גם על בני ישראל שיצאו.

ולכאור', כיצד יתכן שהמצרים יידעו זאת לפני בני ישראל? על-כך כותב רש"י "ותחזק מצרים גו'", כלומר, שדבר זה מבוסס בתורה (שהמצרים יידעו זאת לפני בני").

ועד"ז יהי' לע"ל "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹³, אלא שאז לא יהי' זה בחפזון ובמנוסה אלא "בשובה ונחת תושעון"¹⁴, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש. (תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשכ"ה - בלתי מוגה)

(12) ירמ' ב, ב. (14) ישע' ל, א.

(13) מיכה ז, טו.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתכיף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' **יהודה ב"ר צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתכיף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

לאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד" שהוא "בחזקת משיח"...

כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר "כלו כל הקצין"¹, כבר עשו בני" תשובה, וסיימו הכל, כולל גם - "לצחצח הכפתורים", וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בני" שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לויחן ושור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן, שאם כבר בירידה למצרים אלפי שנים לפני"ז, נמצא בגלוי "גאולת ישראל" ב"ואלה שמות בני" הבאים מצרימה", ואם עבודת בני" בכל הזמנים היא להמשיך את הגאולה במצב הגלות,

ועאכ"כ לאחרי שישנו כבר הריבוי דמעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, כולל - דרבי אלעזר בן עזרי' בזמנו, והרמב"ם בזמנו, וכל צדיקי ישראל בכל הדורות, עד בדורות האחרונים - העבודה דרבותינו נשיאינו המיוחסים לבית דוד משבט יהודה, כולל - העבודה דכ"ק מו"ח אדמו"ר במשך שבעים שנה בחיים חיותו בעלמא דין (תר"ם-תש"י) - הרי **במכל-שכן וקל וחומר** בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי שסיימו הכל (כנ"ל), ישנה ההבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי' (תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח".

ובפשטות - שלא זקוקים להפסק ח"ו בין "כל ימי חיך" ו"ימות המשיח" (כמו שהיה אצל בני" בכל הדורות **שלפני** דורנו זה), אלא "כל ימי חיך" דכל אחד מבני", חיינו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) "ימות המשיח" בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו גם כשזה במצב דלילה, "הבאים מצרימה"), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים הרגע הראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ"ימי חיך" בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (גם אם הוא כבר מבוגר יותר משבעים שנה וכיו"ב), עובר כל יהודי מיד - בתכלית השלימות, "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין", בהמשך ד"כל ימי חיך" בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה, שהעבודה דבני" עתה צריכה להיות "להביא לימות המשיח",

(1) סנהדרין צז, ב. (2) ראה ב"ב עד, ב ויאליך. פסחים קיט, ב. ועוד.

(1) סנהדרין צז, ב.